

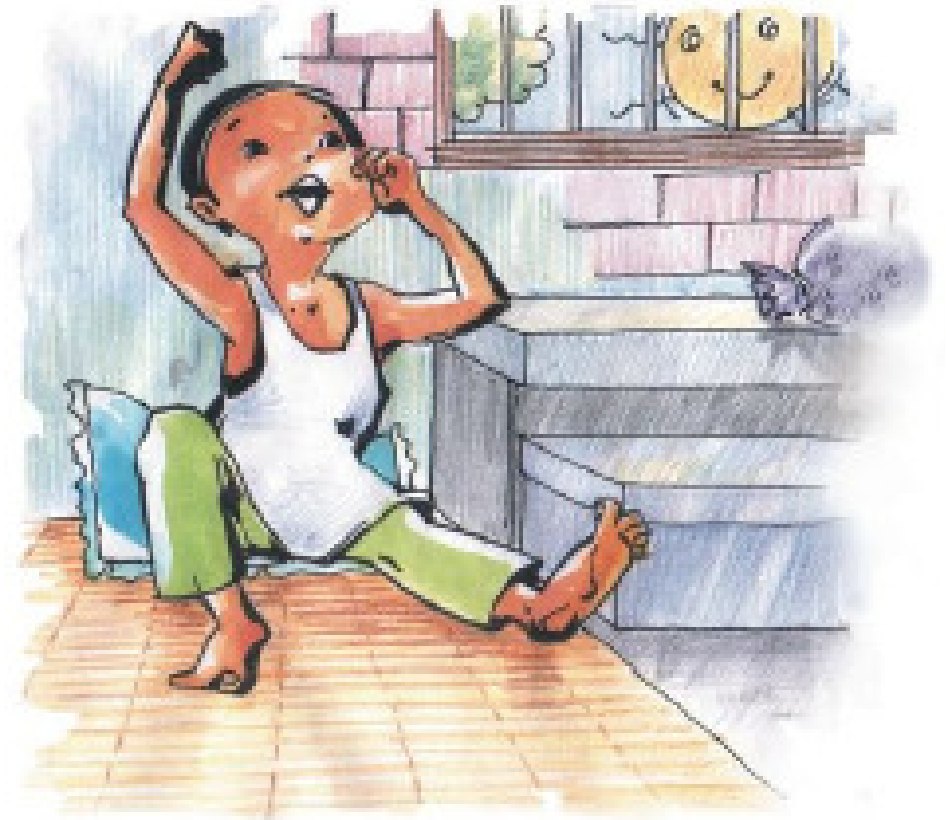
אמא תזדרזי!

רוקמיני בנג'רי
שיטאל תאפה

אבל אמא עסוקה. היא אומרת לי "בוקר טוב.
קום! לך לרחוץ את פניך!"

אני מתעורר בבוקר, משפשף את עיניי.
אינני רואה את אימי.
"אמא, אמא! תזדרזי!"

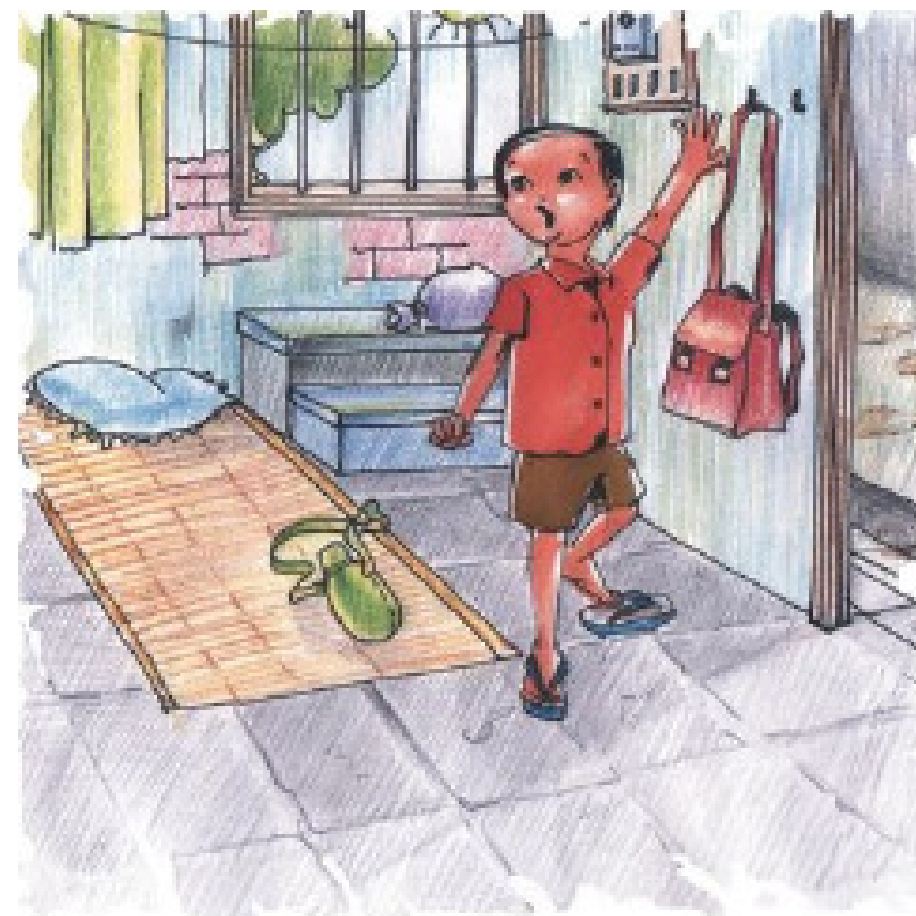
"אני באה מיד" אומרת אמא. "רק ארתיח את
החלב ואז אבוא."

אני רוחץ את ידיי ואת הפנים. אני מתרחץ מהר.
אני רוצה ללכת כבר. "אמא! תזדרזי!"

אמא נותנת בגדים לאחותי דידי. דידי כבר קמה.
כל כך הרבה עבודה בבוקר. אבל אני ממהר.

אני סורק את שערותיי ומכפתר את החלוצה.
עכשיו אני כבר מוכן. "אמא! תזדרזי!"

"כן! אני באה. רק אסרוק את שערות של אחותיך. עוד חמש דקות ונלך."

"אמא, אני אאחר." אני לוקח את בקבוק המים שלי ואת תרמיל ספרים. אני כבר נעול.
"בואי, נלך. אמא! תזדרזי!"

"כמעט גמרתי" אומרת אמא "רק אמלא את
הקומקום במים."
תמיד יש לה עוד דבר מה לעשות.
"אמא! תזדרזי בבקשה!"

אבל אני רוצה כבר ללכת. אינני רוצה לחכות.
עוד מעט ואתחיל לבכות. דודי כבר יצאה ואני
עוד כאן.

בסוף יצאני מהבית. אמא נועלת את הדלת
ושואלת "למה אתה כל כך חסר סבלנות,
ראג'ה שלי?"
אני אוהב כשהיא קוראת לי 'ראג'ה שלי'.
עכשיו היא הולכת אתי.
אני אוהב זאת!

"אני כבר הולך. בואי אתי!" אני מחזיק בידה
ומושך אותה אחרי.
"רק תן לי לכבות את האורות!"